

sagen igennem. Det er en Kendsgerning. Men jeg siger, ligesom Konseilspræsidenten i det tidligere Ministerium, at naar de Herrer ville aflade med den stadige ond-sindede Kritik, med den Kritik, der gaar ud paa idelig at mistænkeliggøre og til-smudske Ministeriet i den offentlige Men-ning, er det den bedste Støtte, de kunne yde os i Forhold til den Stilling, de nu indtage. Jeg har ikke villet udtale mig ringeagtende om de Herrer eller regne dem for intet, men jeg har stillet Forholdet, som det er, hvad der allerede blev gjort klart og tydeligt af det ærede Medlem for Højrup, da han stod som Konseilspræsident, den Mand, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds var med at udtale Tillid til i 1901.

Jeg gaar saa over til at tale et Øjeblik om Forsvarskommissionen og dens Medlemmers Stilling. Jeg skal henholde mig til, hvad jeg derom sagde i Gaar. Naar Rigsdagen og Kongen i Forening have vedtaget, at alt vedrørende vort Forsvarsvæsen skal undersøges og planlægges i en i Loven nærmere bestemt Kom-mission, og Medlemmer af begge Rigsdagens Ting lade sig vælge ind i denne Kom-mission under den selvfølgelige Forudsætning, at alle Partier ere enige om, at Forsvarsspørgsmaalet kan ikke tages op til Drøftelse med nogen Nytte, forinden de Forudsætninger, der ere skabte ved denne Lov, ere skete Fyldest. Den Betragtning, at det synes at vare for længe, som man med Rette eller Urette har gjort gældende, skal jeg ikke imødegaa. Dermed have de Herrer afskaaret sig fra at optræde, som om denne Kommission, der selv bestemmer sin Arbejdsmaade, ikke eksisterede. Den Ting er lige til. Vi have hørt, at man i Landstinget staar i Begreb med at ved-tage en Adresse som Svar paa Trontalen. Sæt nu, at man der oppe vedtager et For-slag til Beslutning, hvorved man udtaler overfor Kongen, at man med Hensyn til Spørgsmaalet om Landets Selvstændigheds Bevarelse maa fremhæve, at denne Be-ovarelse kun kan ske ved en Udvidelse af Københavns Befæstning, ved en Udvidelse af Hærens og Flaadens Rammer, og at man føler sig forvisset om, at der i Tin-get er Beredvillighed til at bære de Mer-udgifter, der deraf maatte flyde — der er formelt ikke noget i Vejen for, at Lands-tinget kunde vedtage noget saadant, lige-som Folketinget efter de Herrer radikales Ønske kunde vedtage det Forslag, der ligger her paa Bordet —, var det saa ikke

noget af det mest forunderlige af en politisk Optræden, der da vilde fremkomme? I Spidsen for Udtalelsen staar, at vi ønske en god Samvirken mellem Tingene, men hvert Ting for sig gaar til Kongen og ud-taler sig stik modsat overfor et Hoved-spørgsmaal, som begge Ting og Konge-magten i Forening have sagt skal ligge urørt hen, indtil det er forberedt til Løs-ning paa den nærmere fastsatte Maade. Jeg ved ikke, hvad de Herrer egentlig kunne have af alvorlige Tanker og Over-vejelser bag ved deres Optræden. Jeg gen-tager, hvad jeg før sagde, at vi, der ikke ville fornægte den Lov, i Henhold til hvil-ken Kommissionen er nedsat, vi, der ikke kunne forene det med vor Stilling i For-svarskommissionen at angribe denne Kom-mission, staa magtesløse og værgeløse overfor de Herrers mindre loyale Optræden, thi Loven om Forsvarskommissionen siger udtrykkelig i sin § 5, 2det Stykke: „Kom-missionens Forhandlinger saavel som de af den indhentede Oplysninger anses for øvrigt for Embedshemmelighed med de deraf flydende Følger ogsaa for de Med-lemmers, tilforordnedes eller tilkaldtes Vedkommende, som ikke ere Embedsmænd“. Altsaa vi ere under Strafansvar forpligtede til ikke at gøre Rede for, hvad der fore-gaar i Kommissionen. De Herrer frem-kalde imidlertid ved deres Optræden et stærkt Indtryk af, at Kommissionens Ar-bejde foregaar paa en Maade, der fortjer Dadel, og de Herrer, der sidde i Kom-missionen, maa jo formodes at vide, hvor-ledes Arbejdet føres der. Offentligheden maa faa det Indtryk, som jeg nævnte i Gaar, at et af to maa være Tilfældet, enten maa det være Formanden for Kom-missionen, som med Forsæt forhaler Af-gørelsen, eller ogsaa maa der være et Flertal derinde, som behersker Formanden og den hele Kommission og med Forsæt forhaler den Afgørelse, vi vente paa. Denne Optræden fra Medlemmer af selve Kom-missionen giver det Indtryk, at der maa være noget i Vejen med dens Arbejds-maade, det være sig ved Formandens Skyld eller et Flertals, der behersker baade For-manden og den øvrige Kommission, og vi ere afskaarne fra at bekræfte eller benægte dette. Jeg anser mig ikke for berettiget til at tage hverken Formanden eller et formodet Flertal af Kommissionen i For-svar. Derfor betegner jeg de Herrers Op-træden som ikke blot mindre loyal, men som værende ganske og aldeles i Strid med de Forudsætninger, hvorom vi alle